

„Werkplaats” voor verpleegsters

De uiterlijke vorm van het ziekenhuis heeft zich in de loop van de laatste twee jaren geleidelijk afgetekend in het betongeraamte. Voor ons, die zo nauw zijn betrokken bij de totstandkoming van dit ziekenhuis, is het fascinerend te zien, hoe zulk een bouwwerk tot stand komt. Verdieping voor verdieping wordt eerst de bekisting gesteld, vervolgens het beton gestort en als het beton droog is de bekisting weer verwijderd. In het betonskelet worden reeds alle gaten gespaard voor de aan te leggen leidingen. Dat is geen kleinigheid, de duimstok komt dan ook overal aan te pas. Bovendien moet het gebouw op de millimeter nauwkeurig waterpas zijn. U begrijpt hoe precies alles moet worden bepaald en vastgelegd en uiteindelijk bij de uitvoerders terecht moet komen.

Een zeer nauwe samenwerking tussen architecten en ziekenhuisdirectie, geadviseerd door de verschillende specialisten, is dan ook een onvoorwaardelijke eis. Immers zijn er in de eerste plaats de geneeskundige en verpleegtechnische eisen, in de tweede plaats echter mag, ja moet de architect de aestetische eisen in het oog houden, terwijl men bovendien is gebonden aan de bestaande mogelijkheden. Een gecompliceerd samenspel van factoren, dat naast een goede samenwerking vooral ook wederzijds begrip eist.

Wanneer men rondwaalt door het betonskelet, via één der trappenhuisen (de eerste lift zal om-

streeks februari 1960 klaar zijn) steeds hoger stijgt en tenslotte de tiende laag van de oostelijke vleugel van het beddenhuis bereikt, wordt men beloond met een prachtig vergezicht naar alle windstreken.

Naast het samenspel met architecten rust op ons tevens de zorg en verantwoordelijkheid in dit gebouw een inrichting en organisatie te plannen. In dit korte bestek zal ik trachten twee onderwerpen voor u te belichten, welke ongetwijfeld in het bijzonder uw belangstelling zullen hebben. In de eerste plaats het verpleegstersvraagstuk. Vaak wordt ons gevraagd hoe wij toch denken een voldoende aantal verpleegsters aan te trekken. Wij zijn ons ten volle bewust van de omvang van dit vraagstuk. Het verpleegsterstekort is immers reeds sinds jaren een landelijk, ja zelfs wereldprobleem, dat steeds ernstiger vormen gaat aannemen. Het stormachtige tempo der ontwikkeling in de geneeskunde en verpleegtechniek, en van de technische evolutie noopt ons tot bezinning. De organisatievorm, waarin de verpleegster werkt, moet efficiënt zijn opgezet, er moet voldoende differentiatie zijn in niveaus en lijnen van verantwoordelijkheid, storende neventaken van lager niveau dan dat van verpleegster moeten worden afgestoten.

De personeelszorg vraagt een levendige, bewegende aanpak voor de totstandkoming van een modern en goed werk-, woon- en leefklimaat.

Het tweede onderwerp, de verpleegstersopleiding, zit onlosmakelijk vast aan het probleem van het verpleegsterstekort. Wil men de personeelsituatie het hoofd kunnen bieden, dan moet men beginnen met een goede en verantwoorde aanpak van de opleiding, zowel de basisopleiding tot verpleegster als de verdere opleiding voor leidinggevende functies.

Aan de vorming van de verpleegsters worden steeds hogere eisen gesteld, niet alleen op haar directe werkterrein, maar ook op dat van de verhoudingen in bedrijf en maatschappij. Bij het opstellen van de plannen voor onze verpleegstersopleiding wordt rekening gehouden met de eisen, waaraan dit onderwijs in de naaste toekomst zal moeten voldoen. In ons land zijn de laatste vijf

En toch word ik trots op mijn volk, als ik die lange lijst zie van bijdragen uit waarlijk lang niet altijd gevulde beurzen....

Die lange lijst van bijdragen is een onwrikbaar getuigenis van hetgeen de Nederlandse burgerman offeren wil voor een hoog ideaal.

(De Leidse hoogleraar

dr. A. E. J. Holwerda in

*„Bijzondere universiteiten en
bijzondere professoren”, 1903).*